



znažno pisano pismo ali nalogo. Grda pisava človeku ni prijetna.

Pisava je pa različna; vidimo lepo in grdo, lično in nelično pisavo. Lepa pisava je vsečna; ona priporoča človeka baš tako, kakor lepa obleka. Lepa pisava in lepa obleka dokazujeta, da človek gleda na snago in red. Ob obisku se prikupiš, ako to storiš v lepi in čisti obleki. Enako se zgodi, ako pišeš levo in lično pismo. Lepa pisava priporoča človeka.

Večkrat čitamo v časopisih razpise služb. Zahteva se lastnoročno pisane prošnje. To pomeni, da bodo prošilca z lepo pisavo upraveljali.

V mnogih strokah zahtevajo uslužbenec, ki imajo lepo pisavo. Tega pa ne želijo samo, ampak to tudi zahtevajo. In to velja najbolj v trgovinski ali uradniški stroki. Take zahteve so popolnoma upravičene, zakaj nečitljivo pisanje se večkrat ne da raztolmačiti. Koliko preglavic dela taka nečitljiva pisarija. Celo oblasti so že izdale ukaz podložnim uradom, da morajo podpisati na uradnih spisih biti čitljivi, zakaj za dotični spis je odgovoren podpisavec, in prav je tako! Ako kaj zahtevaš, se vsaj podpiši tako čitljivo, da se bo znalo, kdo to zaveduje ali zahteva.

Nečitljivo pisanje provzroča razne pomete. Posledice takemu pisanju so večkrat neprijetne za onega, ki piše, in tudi za onega, ki mu pisanje pride v roke. — Lepa in čitljiva pisava znači zmisel za lepoto inokus, dočim znači grda pisava baš nasprotno. Na lepi pisavi se človek raduje, na slabi in grdi jezi in toguje. —

Lepo pisavo si človek polagoma prisvaja, in to že v ljudski šoli. Kdor si jo je prisvojil, jo gotovo ohrani do starosti. Še stare ljudi nahajamo z lepo pisavo in vidimo, da se niso nič izpremenili.

Lepo pisavo naj si vsakdo prisvoji! Da se pa to zgodi, je treba, da se že v zgodnji mladosti položi temu temelji. — Ta temelji je pa ljudska šola. Ker je tedaj velike važnosti lepa pisava, vadite se, ljubí otroci, v lepi pisavi, da si jo prisvojite za vse življenje! Vaja dela — mojstra. — Trdna volja in vztrajnost vodita do pravega uspeha, in to brez težkoče.

Anton Leban.

Nove knjige.

Izšel je V. zvezek Oanglovih Zbranih spisov za mladino, ki je v njem priložena povest „Vinski brat“. Na strani 216. današnje številke prijavljamo iz te povesti podobo, ki nam kaže žalostni konec — vinskoga brata. Podobe k tej povesti je narisal Ivo Erbežnik, strokovni učitelj na gluhoemnici v Ljubljani. — V tisku je

VI. zvezek zgoraj omenjenih Zbranih spisov. — V založbi Učiteljske tiskarne v Ljubljani izide povest o slovenskem Robinzonu, ki jo je po angleškem izvirniku napisal Jan Baukart, ravnatelj meščanske šole v Ljutomeru. Tudi k tej povesti je narisal podobe Ivo Erbežnik. — Ista založba začne z izdajo ilustrovane zbirke slovenskih klasikov, prirejane za mladino. V prvem zvezku izidejo spisi Franca Levstika, Krasna knjiga bo čimprej dotiskana. — V nadomestilo za berila in čitanke, ki jih ali sploh ni ali so pa zaradi zastarele vsebine nerabne, je izšla I. številka „Solskega lista“, in sicer za nižjo stopnjo (sestavil nadzornik Lj. Černej v Celju), za srednjo stopnjo (sestavil učitelj Andrej Rapč v Ljubljani) in za višjo stopnjo (sestavil nadzornik Pavel Flerč v Ptujju). „Solski list“ bo izhajal dotlej, dokler ne dobimo novih beril, oziroma čitank. — Vse tukaj navedeno knjižno blago je lepo in dobro ter po vsebini bogato, zato smo prepričani, da ga sprejme naš mladi svet z radostjo in zadovoljstvom.

Iz mladostnih let našega kralja.

Iz mladostnih let nekdanjega princa Petra Karadjordjeviča, sedanjega kralja mogočne države Srbov, Hrvatov in Slovencev, vam je le malo znanega. Toda ravno doba, ko je živel kot preprost zasebnik v Parizu, nam jasno kaže njegovo osebnost. Princ Peter je bil najstarejši sin srbskega kralja Aleksandra, ki so ga leta 1859. prisilili odpovedati se prestolu. Princ Peter je živel v Parizu navdse preprosto in skromno. Ko je obiskoval šolo generalnega štaba, je bil najpreprostejši, a tudi najčednejše obleden gojenec. Ker mu skromna denarna sredstva niso pripuščala živeti visokemu stanu primerno, je skrival svoje pokolenje. Pridno je delal ter se temeljito pečal z vojaškimi vedami, zanemarjal pa tudi ni telesne vzgoje; gojil je razne športe ter se uril v rabi orožja.

Udeležil se je nemško-francoske vojne leta 1870/71 kot francoski prostovoljec pri Bacainovi armadi (Bacain). V bojih, ki so se vršili pred odločilno bitko pri Sedanu, je vodil patroljo, ki je imela nalogo ugotoviti moč levega stranskega kritja nemške armade. V mladostnem ognju si je želel izvršiti povelje kar najbolje, zato je zašel prvi bližje sovražnih čet. Zasači ušel ter h. d. za njim; Peter pribeži srečno do reke Meuse, skoči v polni uniformi v valove — in krogle ulanov in karabinierjev mu živizgajo okolo ušes. —

Tolovajska družba apašev je bila že tedaj Parizanom v veliko nadlogo. Nekoč